כשם שפרצופיהם שונים כך דעותיהם שונות

בסוד שיח

בס"ד ■ יום רביעי ■ פרשת תולדות ■ כ"ו מרחשון ה'תשע"ב ■ 23.11.2011 ■ גליון מס' 148

בטוהר רוחני קיום עמנו

בשנת תשי"ג כתב הרה"ג ר' יחיאל יעקב ווינברג, בעל "שרידי אש" זצ"ל ממקום מושבו במונטרה, שוויץ, את המכתב המתפרסם להלן. המכתב מופנה לידידו רש"ז שרגאי ז"ל, שנמנה אז על ראשי הסוכנות היהודית. המכתב ראה אור במאסף "בעיות אקטואליות לאור ההלכה / גדולי ישראל משיבים לרש"ז שרגאי" (בהוצאת מוסד הרב קוק). המאסף הזה יצא במספר עותקים מצומצם. מפתיע שבעל "שרידי אש" נתן הסכמתו, שלדבריו הבוטים והחריפים במיוחד יינתן פומבי.

...דבר אחד מעיק על לבי: הירידה המוסרית בתוכנו והסבלנות המופרזת ביחס אל הרמאות המצטבעת בצבע של חסידות ודאגה לעלבונה של תורה.

הרמאות מתגברת והולכת. היא עובדת בעורמה ובחוצפה ומלעיגה לתמימות המאמינים לה. אלמלי ניתנה רשות לגלות את עורמתם וערמימותם של הרמאים הצבועים, היה העולם נבהל ומשתומם. אבל הרמאים מפילים את מוראם ופחדם על הכל בכלי נשק של של רכילות, עלילת עלילות, מלשינות והלבנת פנים מחוצפה. ויש שרואים ומציצים בין החרכים אבל הם "נכבשים" על ידי חנופה וחלוקת כבוד מזויפת. ובין כך וכך הרמאות מצליחה, ובהצלחתה היא מרעילה את האוויר וגורמת לייאוש שיתגבר מתוך הכרה, כי כן מנהגו של עולם. צדיק ורע לו ורשע וטוב לו. ברי לי כי בטהר רוחנית ובהרמת הגובה המוסרי תלויה שאלת קיום עמנו וקיום מדינתנו.

אלו המדקדקים בדיני כשרות, שעטנז, מנהגי בית הכנסת וכדומה ועוברים בגלוי ובשאט נפש על עיקרי המוסר והנימוס האנושי - גורמים לריחוק בני הדור מן הדת וקיום מצוותיה.

הצרה הגדולה ביותר היא, שהעסקנות לשם הרבצת התורה ולשם שמירת הדת נעשתה מקור לפרנסה ולסולם המוליך לדרגא חברותית גבוהה. יש בתוכנו אנשים שרק בעזרת עסקנות זאת זכו לשם ולפרסום, ההרגשה שהעולם מתחשב עימהם מפיחה בהם יצר המלחמה. אנו צריכים להשתטח על קברי "המשכילים" שלחמו נגד הצבועים ולבקש סליחתם על פגיעתנו בכבודם. הם לחמו בעד האמת שלהם בחירוף נפש. עכשיו כל אדם רוצה להיות מקובל עכל הבריות ומשלימים עם החנפים, ועם השוררים עזי הפנים, ועם האדמו"רים הקטנים, שאין להם בעולמם ולא כלום. נרד לטמיון חס וחלילה אם לא נתעורר מעפר השקר והחנופה.

יחיאל יעקב ווינברג.

תפוצה לכל קהילות ישראל

עוד בעיתון

ניתן לעבור לכתבה הרצויה ע"י לחיצה על שמה.

רבקה בת בתואל
שלמה המלך אומר (קהלת ז ה): "טוב לשמוע גערת חכם מאיש שומע שיר כסילים", אין להבין את דבריו כפשוטם...
המשך בעמ' 2

שו"ת חורף
שאלה: בישלתי אורז לשבת בסיר בשרי. האם מותר לי ביום ראשון לאכול מהאורז עם מאכלי חלב?...
ועוד שאלה: גיליתי בשבת נחיל נמלים על השולחן במטבח. האם אני יכול לזרוק עליהם מגבת?...
המשך בעמ' 4

סיפור לשבת
היורשים חייבים לקוברו
"האם חייב הבן להפסיד הון רב כדי לקבור את אביו"?, "שאלה כזו עוד לא שמעתי מעודי"...
"ולכן אתה צריך לשמור עלי"
רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל היה כלוא בסיביר. כבר ביום הראשון כשהגיע לשם יחד עם עוד קבוצה...
המשך בעמ' 3

שביבים
- איבדו את ההכרה
- עשרה כללי צניעות אצל רופא נשים / רופא
- קשרי נפש וגוף
- כוחה של מסיבת רעים
- "מזומן" בשניים

המשך בעמ' 5

פרשת תולדות

רבקה בת בתואל

/ הרב יעקב הלוי פילבר

שלמה המלך אומר (קהלת ז ה): "טוב לשמוע גערת חכם מאיש שומע שיר כסילים", אין להבין את דבריו כפשוטם: שדברי החכם הם טובים יותר מדבריו של הכסיל, כי לומר דבר כזה לא צריך להיות החכם מכל האדם. ואפילו אם כוונתו היא שטוב יותר לשמוע גערה מאשר לשמוע "שיר כסילים", גם באמירה זו אין חכמה גדולה. על כן יש המסבירים את דברי שלמה בדרך זו: טוב לשמוע גערה מחכם כזה **שהוא עצמו בעבר שמע שיר כסילים**, כי הוא המכיר ויודע את המתרחש בעולם הכסילים, יש לו יתרון על חכם שאינו מכיר את עולמם של הכסילים, כי חכם שאינו מכיר את עולם הכסילים, גערתו תהיה פעמים רבות תלושה מן המציאות. בהבחנה הזו בין חכם המכיר את דרכי הכסיל לחכם שאינו מכיר אותם היה יתרון לרבקה על יצחק, יצחק אבינו שחי וגדל בביתם של אברהם ושרה, בבית שהטוב והחסד שררו בו, הוא לא נפגש בסביבתו הקרובה באנשים שליליים, על כן היה רחוק בעיניו ליחס לבני אדם תכונות של רוע ומרמה, ומפני זה ללא קושי הצליח עשו לצוד בפיו את אביו, עד שאביו אהבו. ואילו רבקה שגדלה וחיה בביתם של בתואל ולבן, בבית מלא שקרים ורמאות, היא הכירה מקרוב את התככנות והצביעות, ובקלות הבחינה בהתנהלות המפותלת וההפכפכנית של עשו, וידעה לזהות נכון את אופיים של עשו ושל יעקב, היא שנתנה את מלוא אהבתה לבנה יעקב, ככתוב: "ורבקה אוהבת את יעקב".

אבל לא הכל סוברים שעשו הצליח לרמות ולהטעות את אביו יצחק, כמו "מדרש הגדול" (כה כח) ששאל: "וכי לא היה אבינו יצחק יודע במעשה עשו שהן כעורין ומפני מה אהבו? אלא שהיה אוהבו בפניו בלבד כדי לקרבו ולמושכו, שהרי קל וחומר, אם כשהוא אוהבו מעשיו מקולקלין, אילו שנאו וריחקו על אחת כמה וכמה. ואמרו רבותינו: 'לעולם תהא ימין מקרבת ושמאל דוחה' לכך נאמר: 'ויאהב יצחק את עשו'". גם ה"ספורנו" סובר שאמנם יצחק לא הכיר בגודל רשעו של עשו, אבל לדעתו הכיר יצחק בעדיפותו של יעקב על עשו, והראיה של ה"ספורנו" היא שכאשר בקש יצחק לברך את יעקב לא שאל ממנו מטעמים ולא בקש ממנו דבר אלא ברכו תיכף, מה שאין כן עשו, שלא היה ראוי מצד עצמו לברכה, על כן ביקש ממנו אביו שיעשה לו מטעמים כדי שיתעסק בכבוד אב, ובזה תחול עליו הברכה.

אלא שאם כך מדוע למרות שידע יצחק ביתרונו של יעקב, מדוע הוא בכל זאת מברך את עשו בברכת: "הווה גביר לאחיך"? ומסביר הספורנו: "כי יצחק חשב שיהיה טוב ליעקב שתספיק לו נחלת ארץ ישראל, אלא שיחיה בה עם איזה שעבוד (כמו המנדט הבריטי), כדי שלא יטריד נפשו בעניני השררות והבלי הנפסדים". גם החתם סופר (ב"תורת משה" פרשת תולדות) סובר שיצחק נתן אימון בעשו, והוא מסביר מדוע ביקש יצחק לברך את עשו דווקא בברכות העולם הזה, כי יצחק חשב שעשו מכיר ערך התורה והמצוות ולכן יספק ליעקב את צרכיו הגשמיים שיוכל לעסוק בתורה ועבודה כמו שנהגו יששכר וזבולון. ואילו רבקה שהיתה מכרת את עשו, היא ידעה שאם עשו יהיה השולט על אמצעי העולם הזה לא תהיה ליעקב האפשרות לעבוד את ה' וללמוד תורה, מפני שעשו לא יתן לו מעניני העולם הזה. ומסביר החת"ס שזאת היתה כוונת עשו במכירת הבכורה, שקדושת הבכורה ענינה עבודת ה', ומפני שעשו חשב שאם ה"עולם הזה" יהיה בידו והוא לא יתנו ליעקב ממילא לא תהיה ליעקב האפשרות לעבוד את ה' (אם אין קמח אין תורה), ותתבטל המכירה. ורק רבקה היא שירדה לסוף דעתו של עשו, ולכך סבבה שיצחק יברך בברכות העולם הזה את יעקב, וכאשר שניהם יהיו בידו של יעקב יוכל לעבוד את ה' כרצונו.

מדברי ה"ספורנו" וה"חתם סופר" אנו למדים עד כמה חשוב שהאומה הישראלית תשלוט על האמצעים הכלכליים, שרק הם יאפשרו לה את העצמאות הכלכלית, שבלעדיהם היא תהיה תלויה בחסדי הגויים, והעצמאות הזו כדאית גם אם הדבר מחייב ימי מילואים, מס הכנסה, ושאר חובות. ולא כאותם המתגעגעים ל"מנדט הבריטי" או לשלטון השולטן התורכי, שאז האחריות לעניני העולם הזה היתה נתונה בידי הגויים, והדבר נוצל לרעה על ידם. את הסוד הזה ידעה רבקה, והיא ידעה שהובאה ממרחקים לא רק בשביל להיות אשה ליצחק, שהרי ישנן נשים רבות גם בכנען וגם בחרן, אלא היא נלקחה ממרחקים על מנת למלא את מקומה של שרה בניהול בית אברהם, ועל כן דאגה לשלמותו של הבית, גם בהווה וגם להכינו לעתיד לבא.

סיפור לשבת

היורשים חייבים לקוברו

{סיפורים מהדף השבועי של יו"ר "עזר מציון", הרב חנניה צ'ולק שליט"א / שאול שיף.}

"האם חייב הבן להפסיד הון רב כדי לקבור את אביו"?, "שאלה כזו עוד לא שמעתי מעודי", אמר רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, כאשר קרא את השאלה שהגיעה לפתחו.

ומעשה שהיה כך היה: לפני כשבעים שנה נשא יהודי בפולין אישה ונולד לו בן. לאחר הנישואין, פרצה מלחמת העולם השנייה. האישה נספתה בשואה, אך היהודי ובנו ניצלו על ידי נוכריה שהכניסה אותם לביתה ורשמה את האב בתעודת הזהות שלה כאילו הוא בעלה. והנה אותו יהודי נשאר בבית הנוכריה וחי עמה, והיא ילדה לו בן נכרי, רח"ל. לאחר לידת הבן, ברחו בני הזוג מאימת הנאצים לאמריקה, ואילו הבן הראשון, היהודי, ברח לארץ ישראל.

הקשר של אותו בן עם אביו היה רופף מאוד. והנה ביום מן הימים, קיבל הבן היהודי הודעה מהערכאות בארה"ב אודות פטירת אביו. הבן התבקש לחלוק עם אחיו הנכרי, בממון הירושה, שהסתכם בחמישים מליון דולר! את הממון הרב ביקש האב לחלק בין ב' בניו, שווה בשווה - לכל בן עשרים וחמש מיליון.

הבן שהיה ירא ה', מיהר להגיע אל בית אביו, וראשית כל התעניין בסדרי הקבורה. וכאן נתקל בבן הגוי שהודיעו כי מתכוון עוד היום להביא את האב לקבורה בבית קברות של גויים, ליד אמו הנכריה! ויכוח סוער פרץ בין הבנים. הבן היהודי תבע לקבור את המת בבית קברות יהודי (סמוך לחומה), בשל היותו יהודי, אך הבן הגוי לא ויתר ועמד שיקבר לצד אמו עד שבסוף הובא העימות להכרעת בית המשפט.

ומה "פסק" השופט הערל? - הוא הכריע כי יש לעשות "פשרה": לשרוף את גופת האב, ולתת חצי אפר לבן היהודי והמחצית השניה לנכרי!... הבן היהודי נחרד לשמוע את פסק הדין, ולא ידע את נפשו מרוב צער ודאגה. לפתע עלה רעיון במוחו: הלא ירושה גדולה נפלה בחלקי. אציע לבן הנכרי חמישים אלף דולר עבור הגופה, וכך עשה. אלא שהלה השיב לו: "אם כל כך יקר בעיניך כבוד אביך, אם כן תוותר על כל חלקך בירושה! תן לי את החמישים מליון דולר, וטול את הגופה לעצמך! ...הבן היהודי הבין שלא יוכל לקבור את אביו בקבר ישראל, אלא אם כן יוותר על הירושה. ניסיון גדול עמד לפניו, האם יוותר על הירושה העצומה, ויקבל במקומה את הגופה של אביו כדי לקברה בקבר ישראל?... פנה הבן אל הרב בשאלתו: האם מחובתי לוותר על הירושה העצומה, למען תת מנוחה לאבי בבית עלמין יהודי?

תשובה: נאמר בשו"ע (חו"מ ס' רנ"ג סל"א): "מי שנתן ממונו מתנות הרבה ושייר מעט ליורשיו, היורשים חייבים לקברו", דהיינו, רק היורשים חייבים לקוברו, ולא מקבלי המתנות, ובטעם הדבר כתב הסמ"ע (סק"ע), שהיורשים הם במקום אביהם, והנכסים שירשו, שם אביהם עליהם, וקוברים אותו משלו. וב"פרישה" ביאר: ממונו של המת משועבד ליקח ממנו צרכי קבורתו, לאור זאת חייב הבן לוותר על כל הירושה כדי לקבור את אביו. ואכן, ויתר הבן על הירושה העצומה לקיים דעת תורת ישראל.

"ולכן אתה צריך לשמור עלי"

רבי יחזקאל אברמסקי זצ"ל היה כלוא בסיביר. כבר ביום הראשון כשהגיע לשם יחד עם עוד קבוצה גדולה של אסירי כפיה, נצטוו כולם להסיר את נעליהם וגרביהם, ולרוץ יחפים על השלג הקפוא כקרח, מהלך של כמה קילומטרים. סיפר רבי יחזקאל, כי בריצה הזו על הקרח הוא דיבר אל הרבש"ע, כמנהגו שהיה מדבר כך, כבן המדבר אל אביו: כתבת בתורתך (כתובות ל"א). "הכל בידי שמים חוץ מציני פחים", הווה אומר שבדבר הזה מצווה האדם לשמור על עצמו, ואם לא ישמור את עצמו מציני פחים, לא יועילו לו כל צדקותיו, אבל כאן בסיביר הקפואה, הלא אתה יודע שאין בידי לשמור על עצמי, ולכן אתה צריך לשמור עלי. רבש"ע אני מבקש ממך, הצילני נא, חזקני נא, שלא אצטנן במדינה זו. והוא סיים ואמר: כמה שנים הייתי כלוא בסיביר ולא קרה לי אף פעם באותן שנים שהצטננתי. אנשים היו מצטננים לרוב ואף מתים מזה, ואני, לא פגעה בי הצטננות בכל התקופה הזו, כי על כך ביקשתי לכתחילה מאבינו שבשמים.

במהלך כל התקופה שהיה כלוא בסיביר, היה מרן ה"חפץ חיים"

המשך בעמוד הבא...

זצ"ל אומר, בכל יום ארבעה פרקי תהלים לשלומו, הרבה פעלו בעולם הגדול כדי להשיג שחרורו, והנה הגיע ערב יום כיפור, ולתאו נכנס אחד מהסוהרים ואמר לו, אתה חופשי ויכול ללכת, וצייד אותו בכרטיס נסיעה ברכבת. לקח רבי יחזקאל את צרור מטלטליו, וניגש אל תחנת הרכבת כדי לחזור לביתו. בעומדו בתחנה שהייתה ריקה מאדם, הגיע אליו פתאום המפקד הראשי של כל מחנה המעצר, שהיה יהודי, אבל רשע מרושע, ואחרי שהתבונן מסביב וראה שאין איש, שאל אותו, אתה עומד לנסוע ברכבת? רבי יחזקאל השיב בחיוב, אחרי זה שאל אותו המפקד, תראה לי את הכרטיס שלך, חשש רבי יחזקאל כי הוא זומם לקחתו ממנו, אבל לא הייתה לו ברירה, והוא הראה לו. נטל המפקד את הכרטיס, ולאחר שהתבונן בו אמר לרבי יחזקאל: יודע אתה, נתנו לך כרטיס לקרון קר מאד, ואם תסע בקרון זה אין סכוי שתגיע הביתה, כי אתה עלול לקפוא באמצע הדרך. המפקד התבונן מסביבו וראה שוב שאין איש, שלף מכיסו כרטיס אחר ונתן לו בידו, ואמר לו, עם הכרטיס הזה יתנו לך מקום בקרון חם, ותוכל להגיע הביתה בריא ושלם. הוא לא הסתפק במתן הכרטיס, אלא עמד וביקש מחילה על כל מה שפגע בו, כי היה אנוס לעשות כך, כי זו הייתה הפקודה שהוא קיבל. "גם אני יהודי", סיים המפקד את דבריו, "ואני מבקש ממך מחילה".

המפקד נפרד ממנו והרכבת הגיעה, ואמנם נתנו לרבי יחזקאל מקום בקרון מחומם. במהלך כל הדרך הבחין כמה פעמים איך משליכים מהחלונות גופות של אנשים שקפאו בגלל הקור העז ששרר אז. כאמור זה היה ערב יוה"כ, והוא לא הספיק להגיע לביתו בו ביום, הוא ירד מהרכבת באחת העיירות הקטנות, ולא הספיק אפילו לאכול סעודת המפסקת, כי מיד עשה את דרכו לבית הכנסת, שם הניח את צרורו ובו עשה את כל יוה"כ, ולמחרת יוה"כ יצא בדרכו לביתו, והנה בנוסעו מליטא לוורשא, הוא פוגש ברכבת את רבי אלחנן ווסרמן זצ"ל. שניהם התחבקו והתנשקו, והיו נרגשים מהפגישה הפתאומית הזו, לאחר השחרור מן המאסר, לפתע אומר רבי אלחנן לרבי יחזקאל, נכון שיצאתם מסיביר בערב יוה"כ? השיב לו: נכון, אבל מנין לכם זאת והלא אפילו בביתי לא ידעו מכל זה? השיב לו רבי אלחנן מה הפירוש מנין אני יודע, בערב יוה"כ בבוקר הלכתי עם ה"חפץ חיים" מהישיבה אחר התפילה, ובאמצע הדרך הוא נעצר ואמר: "נו הבולשביקים לא הצליחו, עכשיו שיחררו את הרב דסלוצק מבית האסורים".

בברכת שבת שלום!

שו"ת חורף
הרב שבתי יגל / הכולל הקהילתי רעננה

שואל א. ג. מגבעת חן: בישלתי אורז לשבת בסיר בשרי. האם מותר לי ביום ראשון לאכול את מה שנשאר מהאורז עם מאכלי חלב?

תשובה: אם הסיר הבשרי היה 'בן יומו' כלומר שהשתמשו בו ב-24 שעות האחרונות קודם בישול האורז לבישול מאכלים בשריים, אזי לדעת הרמ"א[א] אין לאכול אורז זה עם מאכלי חלב, אך אין מניעה לאכול מאכלי חלב קודם או אחרי אכילת האורז. אמנם לדעת השו"ע[ב] מותר לכתחילה לאכול אורז עם מאכלי חלב.

ולכן, לאשכנזים ('היוצאים ביד רמ"א') אסור ואילו לספרדים הפוסקים כדעת השו"ע הדבר מותר.

אמנם אם הסיר הבשרי לא היה 'בן יומו' (עברו 24 שעות[ג] בין בישול הבשר לבישול האורז) אזי גם לדעת הרמ"א מותר לאכול אורז זה עם מאכלי חלב[ד].

אך יש להדגיש שכל הנ"ל אמור רק במידה והאורז לא בא במגע עם בשר כלל ופשוט. עוד יש לדעת שאם האורז עלה על השולחן שסעדו בו מאכלי בשר (אף אם לא בא במגע עם הבשר) יש מהפוסקים[ה] שהעידו שהמנהג הפשוט בתפוצות ישראל הוא לא לאכול מהשאריות של סעודה בשרית בסעודה חלבית וכן להיפך. לפי זה יהיה מותר לאכול את האורז שנשאר עם מאכלי חלב רק באופן שלא עלה על השולחן שבו סעדו את הארוחה הבשרית (כגון שנשאר בסיר הבישול).

ועוד שאלה: גיליתי בשבת נחיל נמלים על השולחן במטבח. האם אני יכול לזרוק עליהם מגבת כדי לעצור את הנדידה או שמא אסור משום שזריקת המגבת יכולה להרוג כמה נמלים?

תשובה: אם זריקת המגבת נעשית בנחת באופן שאין ודאות שייהרגו נמלים כתוצאה מכך, הדבר מותר מאחר שאין כוונתך להרוג את הנמלים אלא רק לעצור את נדידתם, ואם כן הוא 'דבר שאינו מתכוין' ואינו 'פסיק רישא'.

א - יו"ד סימן צ"ה.
ב - שם.
ג - יל"ע אם לעניין נ"ט בר נ"ט נסמוך על שיטות הראשונים הסוברות שלינת לילה פוגמת (וא"כ אין צריך 24 שעות) כיוון שבלא"ה השו"ע מתיר אף בבן יומו ויל"ע.
ד - ודווקא בכה"ג שנשאר לו מהאורז, אבל אסור לבשל לכתחילה אורז בסיר בשרי אינן בן יומו על מנת לאוכלו עם חלב (עכ"פ לדעת הרמ"א)
ה - עיין ערוך השולחן יו"ד סימן פ"ט סעיף ט"ו, וע"ע שו"ת אגרות משה יו"ד ח"א סימן ל"ח.

שביבים / שאול שיף

איבדו את ההכרה

נוצרים נכנסים יהודים עוזבים

לאחרונה אנו עדים לתופעה שלא הכרנו אותה עד עתה. אכלוס נוצרים בישובים בשומרון. לפני מספר חדשים נכנסו משפחות נוצריות להתגורר בהר ברכה. לגבעה המערבית בהר ברכה נכנסו נוצרים ל 2 קרוונים ובית. כניסת הנוצרים הדאיגה ועוררה סערה במקום.במכתב שנשלח למזכירות ע"י תושבי הגבעה נכתב, "אנו מתנגדים לקבלת נוצרים אלו לגבעה בכל תוקף, וחושבים שהדבר יפגע במרקם חיי הגבעה ובשמה הטוב. כאשר באנו לגור בישוב תורני, לא העלנו על דעתנו שנאלץ לגור ביום מן הימים בשכנות לאנשים בני דת אחרת אשר אינה מתיישבת עם אמונתנו ואורחות חיינו. אנו איננו מעוניינים להתחכך בהם או לחלופין להדיר רגלנו מהמרחב הציבורי בשעות בהם הם ישבו שם."

רב הישוב אישר אכלוס הנוצרים. בשטח התוצאות עגומות, אכן כדי לא להתחכך, המשפחות היהודיות נמנעות לצאת עם ילדיהן למרחב הפתוח, ושתי משפחות מתוך שמונה עזבו את הגבעה המערבית.

מדובר בנוצרים המאמינים שישו הוא המשיח, ומאמינים ב-BIBLE קרי, הברית החדשה והתנ"ך ע"פ פרשנותם ואמונתם הנוצרית.

ראש הארגון הנוצרי דתי "היובל" אליו הם משתייכים, טומי וולר, הבהיר את מהות התנדבותם בכרמים, "מבחינתנו להתחלק בבשורה, (הברית החדשה) אינו רק עניין מילולי, יש בזה היבט מעשי (פעילות), המבוסס על קשירת יחסים. במהלך עבודתנו עם האנשים האלה (היהודים), תהיה לנו האפשרות להתחלק אתם בישו אותו אנו (מכירים) יודעים". עבודתם בכרמים היא מימוש חזון נוצרי, צו דתי אמוני והכנה לביאתו השניה.

(מינה פנטון)

עשרה כללי צניעות אצל רופא נשים / רופא

וכך כותב בעל "שבט הלוי", הרב שמואל הלוי ואזנר שליט"א, בספרו (חלק ד' סוף סימן קסז) בדבר כללי הצניעות שעל נשים לאמץ בבואן להיבדק אצל רופא נשים:

א. לא להרבות בכלל בביקור אצל רופא נשים, כי יש בזה חששות טובא.

ב. במקום הצורך, אם אפשר לבחור באשה רופאת נשים.

ג. אם אי אפשר באשה, וגם שהאיש הרופא מומחה יותר, אין בידינו לאסור במקום הצורך.

ד. אין לבקר כלל אצל רופא המוחזק בפריצות וחשוד מפורסם על העריות.

ה. בכל אופן אין ללכת אלא בזמן הביקורים הקבועים לרבים, דשכיחי רבים וממעט החשש, וגם טרוד בעבודתו.

ו. במקום שצריך, ראוי שלא לילך לבד אלא בלווית אישה כשרה שתחכה לה שם.

ז. אין זה מן הנכון כל כך שהבעל ילווה את האישה וימתין בחדר ההמתנה עם נשים פרוצות, ותקנתו קלקלתו.

ח. עליה להשתדל בעניין איסור יחוד, שלא תסגר דלת חדר הטיפול, ועל כל פנים שלא לסגור במפתח.

ט. מלבד חששות יחוד ונגיעה, הרי רגיל שהרופאים מייעצים לנשים בעניין מניעת הריון ועוד דברים המנוגדים לקדושת תורתנו, לכן יש ללמד את הנשים שלא לקבל מהם.

י. אין להאריך בשיחה עם הרופא בשעת הטיפול, ולא אחר כך, אלא רק במה שנוגע להצריך ביותר.

קשרי נפש וגוף

על המקרה הזה שכל פרטיו אמת, כתב ד"ר סילם ויר מיטשל מפילדלפיה, באחת מהמונוגרפיות הרפואיות שלו:

גב' מרי נייט (32) הייתה בחודש התשיעי להריונה. היא ביקשה מרופא גניקולוג שיאבחן את מצבה. שכן, היא הרגישה את בעיטות התינוק וחשבה שהצירים יבואו בתוך זמן קצר. היא רצתה שהרופא יקבע אם אכן התינוק נמצא בתנוחה הנכונה וגם ידריך אותה כיצד ואיך לנהוג בשלבי הריונה האחרונים.

הבדיקה העלתה כי ככל הנראה העובר ירד ממקום מושבו לקראת יציאה לאוויר העולם, וכל הסימנים הצביעו על כך שהלידה קרובה ביותר.

אבל משהו הטריד את הרופא: בכל המכשירים המשוכללים שברשותו לא נקלטו בבירור פעימות לב של העובר. וטרם שיחליט על "מצב של עובר במצוקה", הוא גילה כי הטבור אצל נייט מוכנס פנימה כמצוי אצל כל בני תמותה, אך לא כן אצל נשים בהריון.

הרופא בחושיו החדים החליט, כי הנה הגיע לידיו מקרה עליו למד בבית ספר לרפואה אך אישית לא נתנסה בו: הריון מדומה.

ישנן נשים המתקשות להרות אך רוצות בכך בכל מאודן, או נשים החוששות מהריון - הללו, לעתים, מפתחות את כל הסימנים והתסמינים של הריון אמיתי. הכול נראה אמיתי ממש, אלא שבבטנן אין תינוק.

הרופא שידע בוודאות כי מדובר בהריון מדומה, התלבט כיצד לנהוג עם הפציינטית שלו. לאחר מספר דקות עשה מעשה.

הוא הודיע לה כי התינוק אכן מוכן לצאת לאוויר העולם וכי הוא אישית עומד ליילד אותה. הוא נתן לה חומר הרדמה קליל "כדי שלא תחושי בכאב, מאחר והצירים כבר החלו".

כשהתעוררה הוא בישר לה בעדינות כי התינוק נולד מת. היא פרצה בבכי אך קיבלה את דבריו של הרופא, שהבחין כי כבר על שולחן הטיפולים החל בטנה לשקוע.

עבר שבוע ואז התפרצה גב' נייט לקליניקה שלו שוב עם סימני הריון מתקדם כשהיא מאשימה את הרופא כי שכח ליילד את התאום. "אני יכולה להרגיש אותו בועט בתוכי", אמרה.

ורבים הם המקרים שניתן ללמוד מהם על השפעת הנפש על גוף האדם. וקראו בעניין זה בעיון בספר התניא.

כוחה של מסיבת רעים

וכך לימדונו תלמידי הבעש"ט:

בעת התאספות חברים מקשיבים במסיבת רעים, בשבת אחים גם יחד, ברעותא וחדוותא דליבא, הנה על ידי זה יכולים להעלות ולהגביה גם את הנפש הבהמית, גם את החומר הגס והעכור, למדרגות גדולות וגבוהות, ואז לא רק שהגוף הגשמי לא יפריע ולא ימנע בעד הנפש הרוחנית להתעלות, אלא יתירה מזו, הגוף עצמו יתרומם ויתעלה למדרגות גבוהות, עד שאפילו החומר הגשמי והגס, יעלה ויבוא אל מקומו הראוי לו, ויתקן שורשו במקום העליון. ולכן, דווקא מתוך סעודת מרעים בצוותא חדתא, כשאיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק, אפשר להתעלות ולהתגבר על כל ההסתרות, לפי שגם הגוף הגשמי והחומרי יוסיף ויסייע להתעלות.

ומספר האדמו"ר מטולנא, רבי יצחק מנחם ויינברג שליט"א:

שמעתי מיהודי בבית וגן, ששמע מהגאון רבי יחיאל יעקב וינברג זצ"ל בעל "שרידי אש", שהיה גאון המחשבה והרעיון בדור האחרון, שבתום המלחמה האיומה, נתבקש על ידי כמה מגדולי הדור לצאת ממקום מושבו בשוויץ אל מחנות הפליטים הדוויים והסחופים, לחזקם ולעודדם בענייני אמונה ויהדות. במשך שבועיים הכין הרב וינברג מערכות שלימות בדרך המחשבה והרעיון בענייני אמונה, בנויים לתפארה על יסודות איתנים שיסד הרמב"ם, הרמח"ל, המהר"ל וגדולי עולם, פניני רעיונות בעומק המחשבה, ואחר כל זאת שם פעמיו למחנות הפליטים. שם עמד ודרש דרשות נפלאות ועמוקות בענייני מחשבה, אך ראה כי אין דבריו פועלים מאומה בלב השומעים, ובמקומות רבים לא באו כלל יהודים לשומעו. נתעצב בלבו על הדבר, וחשב מחשבות מה פשר הדבר? שמא לא שמעו אליו מקוצר רוח ומעבודה קשה ואין עתה הזמן לעודדם? אך נתפלא מאוד לשמוע כי במחנה אחד בפערענוואלד ישנה התעוררות גדולה ועצומה ורבים חוזרים לאמונתם התמה במקום הזה. דבר זה הפליאו מאוד והחליט לנסוע למחנה זה. הוא הגיע שם לעת ערב ושמע כי בצריף פלוני עורכים עתה סעודת מרעים. הוא נכנס לשם וראה איך יושבים כמה מניינים של יהודים אשר שרדו את שבעת מדורי גיהנום, ומזמרים בצוותא, וכל מזונם לא היה אלא לחם צר ומים לחץ. בראש המסובים ישב איש אלוקים הרב הדומה למלאך ה', והוא מעודד ומדבר דברי ניחומים על לב כולם. אחר שנסתיימה הסעודה שאל הרב וינברג לאחד, מיהו שישב בראש המסובים. השיב לו כי הוא הרב מקלויזנבורג שהקריב את כל משפחתו על קידוש ה' במזבח אושוויץ. הוא אשר הפיח רוח חיים בעצמות היבשות ומעורר מאות מבני ישראל לעבודתו יתברך שמו. אחר שנשתהה שם כמה ימים, הוא ניגש אל הרבי מקלויזנבורג ושאלו בתמיהה, האיך יכול מר לעורר אנשים אלו במצבם הירוד הזה, בעוד אני עם כל הדרשות הנפלאות בעומק המחשבה והעיון לא הצלחתי לעוררם מאומה? הביט בו הרבי מקלויזנבורג ואמר לו: הרב וינברג נעלמה מכם סוגיה מפורשת בחולין, אין הסתה בדברים, כאשר רוצים להכניס אמונה בלב העם, יש ללמוד הדרך מתלמידי הבעל-שם-טוב, כי רק בסעודת מרעים כשיושבים ומתחזקים זה מזה באהבה ורעות, גדולה לגימה שמקרבת את הלבבות. לעת כזאת יכולים להעלות אפילו את הגוף החומרי לדרגת אמונה פשוטה.

וכל ימיו היה הגאון בעל "שרידי אש" משבח ומקלס הדברים הנכונים ששמע מפי הרבי מקלויזנבורג זיע"א.

("מאמרי קודש" מכ"ק מרן האדמו"ר מטולנא שליט"א)

"מזומן" בשניים

סיפר רב דקהילות חסידים באלעד, הגאון רבי זושא הורוביץ שליט"א:

"הרב החסיד ר' ישראל שמעון קסטלניץ זצ"ל סיפר סיפור נורא ששמע מהגאון הקדוש רבי מאטיל סלונימער זצ"ל, שפעם אחת היה ה"מאור עיניים" מטשערנוביל אצל הבעש"ט הק' ואכל שם. באמצע הסעודה הצטרף אליו הבעש"ט הק' וכשסיימו, ברכו ברכת המזון על הכוס. אלו שהיו שם השתוממו על כך, שהרי היו רק שניים שאכלו. אמר להם הבעל-שם-טוב, שמשה רבנו אכל על שולחן יתרו חותנו משך שנה אחת. היום האחרון היה ביום חמישי, וצפורה אשתו ביקשה ממנו לאכול עוד סעודה אחת, והסכים. באותה סעודה כיוון משה רבנו כוונות נשגבות.

וסיים הבעש"ט שהרבי מטשערנאביל כיוון כעת בסעודתו את אותן כוונות של משה רבנו, ולכן בא משה רבנו והצטרף עמו לסעודה, ולכן היו יחדיו שלושה שאכלו והיו יכולים לברכך בזימון.

נשמח לקבל תגובות והערות מהקוראים בדוא"ל: besod@013net.net

עיצוב ועריכה גרפית:
גיל ויין עיצוב גרפי
אימייל. gilwein26@012.net.il